

Handläggare
Ann Gardeström
Telefon: 08-50825411

Till
Socialnämnden

Svar på remiss av betänkandet Våld i nära relationer- en folkhälsofråga (SOU 2014:49)

Förvaltningens förslag till beslut

1. Socialnämnden hänvisar till tjänsteutlåtandet som svar på remissen.
2. Paragrafen förklaras omedelbart justerad.

Gillis Hammar
Förvaltningschef

Denise Melin
Avdelningschef

Sammanfattning

Betänkandet som remissen avser är resultatet av det arbete som bedrivits av den nationella samordnaren mot våld i nära relationer, Carin Götblad, sedan april 2012. Betänkandet innehåller en mängd förslag för att effektivisera samhällets åtgärder mot våld i nära relationer. Förslagen rör flera myndighetsområden men hälso- och sjukvården, socialtjänsten och rättsväsendet är särskilt berörda.

Våld i nära relationer får stora konsekvenser för både de enskilda individerna och för samhället i stort och bör enligt den nationella samordnaren definieras som en folkhälsofråga. Folkhälsovinsterna med att förebygga våld skulle bli stora och därmed försvara de investeringar som enligt den nationella samordnaren krävs för en förändring på lång sikt.

Förvaltningen instämmer i stort i den nationella samordnarens beskrivning av området våld i nära relationer och förslagen till förändringar av arbetet.

Den nationella samordnaren föreslår att lotsfunktioner och lokala operativa arbetsgrupper mot våld inrättas på kommunal nivå med socialtjänsten som huvudansvarig. Förvaltningen menar att det är intressanta förslag som skulle kunna betyda förbättringar för den våldsutsatta men ser behov av att vidareutveckla en del av förslagen innan de eventuellt beslutas. Förvaltningen bedömer också att förslagen medför ökade kostnader för kommunerna.

Förvaltningen menar att förbättrat samarbete mellan inblandade myndigheter är ett ständigt och självklart förbättringsområde utifrån målgruppens behov. Förvaltningen instämmer med den nationella samordnaren att området våld i nära relationer behöver prioriteras särskilt och menar att de bör kunna lyftas in i de samverkansstrukturer som redan existerar. Regionala och lokala handlingsplaner som föreslås av den nationella samordnaren kan enligt förvaltningens mening utgöra ett stöd för ett sådant arbete.

Bakgrund

Regeringen beslutade i april 2012 att tillsätta en nationell samordnare mot våld i nära relationer. Till samordnare utsågs Carin Götblad, tidigare länspolismästare i Stockholm. Samordnarens uppdrag var att åstadkomma en kraftsamling inom området. Resultatet av samordnarens arbete redovisas i betänkandet Våld i nära relationer - en folkhälsofråga (SOU 2014:49).

Ärendet

Ärendet gäller en begäran från Kommunstyrelsen om svar på remiss av betänkande "Våld i nära relationer- en folkhälsofråga" (SOU 2014:49). Remisstiden sträcker sig till den 8 september 2014. Övriga remissinstanser är Enskede-Årsta-Vantör, Hässelby-Vällingby och Rinkeby-Kista stadsdelsnämnder, Stadsledningskontoret samt Alla Kvinnors Hus.

Ärendets beredning

Ärendet har beretts inom avdelningen för stadsövergripande sociala frågor, strategiska enheten.

Sammanfattning av betänkandet

Förstå komplexiteten

För att bli bättre på att möta de som har utsatts för våld och för att förebygga våld i nära relationer föreslår den nationella samordnaren att kunskap om och förståelse av komplexiteten vid våld i nära relationer ska ligga till grund för planering, samordning och styrning på lokal, regional och nationell nivå. Länsstyrelserna föreslås få i uppdrag att i samarbete med polisen bjuda in till regionalt utvecklingsarbete. Arbetet ska leda fram till en gemensam handlingsplan för ett tryggt och säkert samhälle utan våld i nära relationer.

Den nationella samordnaren gör en analys av våldet och dess omfattning och konstaterar att våld i nära relationer är ett samhällsproblem som är svårfångat, då det griper över så många olika områden och yttrar sig på flera olika sätt. Utifrån två stora kartläggningar (från Nationellt centrum för kvinnofrid respektive Brottsförebyggande rådet) som har presenterats under 2014 konstaterar nationella samordnaren bl.a. följande.

- Många barn är utsatta, ungefär 150 000 barn bor i hushåll där det förekommer våld och knappt hälften av dessa upplever återkommande våld i hemmet.
- Våld i nära relation är ett allvarligt brott som sällan anmäls. Knappt fyra procent av de som upplevt våld i nära relation under 2012 har polisanmält någon av händelserna.
- Våldigt få söker hjälp. Hälso- och sjukvården möter flest och når i bästa fall ungefär en fjärdedel av de kvinnor som utsatts för grovt våld. Socialtjänsten och frivilligorganisationerna tycks komma i kontakt med färre än en tiondel av de våldsutsatta.

Underlätta för våldsutsatta genom operativa arbetsgrupper m.m.

Den nationella samordnaren föreslår följande.

- Varje kommun, landsting, polismyndighet med flera åläggs att säkerställa ett väl fungerande samarbete med rutiner för gemensamt operativt arbete, ansvarsfördelning och uppföljning.
- Lokala överenskommelser där våld i nära relationer ska vara särskilt prioriterat.
- Lokala operativa arbetsgrupper ska inrättas, som socialtjänsten ha det verkställande ansvaret för. Individärenden ska efter bedömning av risknivå handläggas

- i den operativa arbetsgruppen, vilket kräver att den enskilde samtycker till att häva sekretessen. Den operativa arbetsgruppen ska enligt förslaget ansvara för att kartlägga behovet av insatser både avseende eventuella barn, den våldsutsatta vuxna och våldsutövaren. Ärendet ska avslutas i den operativa arbetsgruppen först när situationen för den enskilde har förbättrats avsevärt. Den operativa arbetsgruppen ska enligt förslaget även fungera som forum för samverkan vid akuta händelser som rör barn som far illa.
- Polis och socialtjänst ska tillsammans utveckla arbetet med riskanalyser och kontaktförbud som ett sätt att hitta en gemensam nämnare. Gemensamma riskanalyser skulle också fungera som underlag för att avgränsa målgruppen för de operativa arbetsgrupperna.
 - Ett lokalt chefsråd bör fungera som strategisk styrgrupp för den operativa arbetsgruppen.
 - De lokala arbetsgrupperna ska ansvara för att upprätta en handlingsplan för varje utsatt individ som är i behov av det. Även våldsutövaren bör omfattas av en handlingsplan.
 - En samlokalisering av polisen och socialtjänsten är eftersträvanvärt.
 - För varje person som är aktuell i en operativ arbetsgrupp ska en särskild lots utses som kontaktpunkt för den våldsutsatta, med ansvar för att arbetet samordnas för den våldsutsatta och dennes barn och för att sammankalla möten, dokumentera samtycke, följa upp handlingsplaner m.m.
 - För barn ska enligt förslaget en särskild barnlots utses av socialtjänsten för att stödja och hjälpa barnet. Denna ska ha ett särskilt ansvar för att barnets bästa tillgodoses i den operativa arbetsgruppen.
 - En oberoende stödfunktion skapas för att stödja vuxna våldsutsatta personer. Denna ska hjälpa personen med praktiska frågor som att fylla i blanketter, betala räkningar, passa barn eller skjutsa till möten.
 - Myndigheterna måste förstärka och utveckla insatser för våldsutövande personer. Socialtjänsten behöver utveckla insatser med fokus på föräldraskapet, inrätta boendeformer för våldsutövare och erbjuda insatser för att förändra beteendet hos den som utövar våld.
 - Hälso- och sjukvården behöver utveckla insatser för att komplettera socialtjänstens insatser för personer som har en psykiatrisk problematik samt stödja barn och föräldrar med anknytningsstöd efter behandling.
 - Kriminalvården behöver utveckla insatser för föräldrar som är dömda för att ha utövat våld mot sina barn.

- För att hälso- och sjukvården och socialtjänsten ska upptäcka personer utsatta för våld föreslår den nationella samordnaren att försök med rutinmässiga frågor om våldsutsatthet utvecklas och prövas till patienter i hälso- och sjukvården och brukare i socialtjänsten.
- Kommunerna ska åläggas en lagstadgad skyldighet att vid behov erbjuda insatsen skyddat boende
- Det ska krävas tillstånd att bedriva skyddade boenden. Detta för att insatsen ska bli definierad, det ska bli tydligt vad som krävs och vad som ska erbjudas för att ett boende ska få kalla sig skyddat boende.
- Socialstyrelsen och Rikspolisstyrelsen ges i uppdrag att förtydliga gällande regelverk så att socialtjänst och polis efter en riskbedömning kan hjälpa en våldsutsatt person att hämta sina och eventuella barns personliga tillhörigheter i bostaden.
- Brottsförebyggande rådet får i uppdrag att undersöka om en särskild brottskodning för våldsbrott mot personer med funktionsnedsättning kan införas.

Avseende antalet personer som kan bli aktuella för de operativa arbetsgrupperna uppskattar den nationella samordnaren, utifrån kända tal om anmälningar, placeringar på skyddade boenden m.m. att det kan uppgå till 5000-6000 kvinnor årligen, vilket motsvarar 17 kvinnor per 10 000 invånare i en kommun. Dessutom tillkommer barn som lever med våld och blir utsatta för våld, samt män som utsätts för våld.

Lyssna på barnen och vidta åtgärder

Den nationella samordnaren konstaterar att det finns grundläggande problem i samhällets hantering av barn som lever med våld.

Socialtjänsten och rättsväsendet har skilda uppdrag som riskerar att hamna på kollisionskurs med varandra. Den nationella samordnaren menar vidare att det finns övergripande problem på barnskyddsområdet när det gäller olika verksamheters förmåga att på sikt klara av att ta emot allt flera anmälningar om barn som misstänks fara illa. Samordnaren konstaterar att både rättsväsendet och socialtjänsten har kapacitetsproblem i takt med att allt fler verksamheter utvecklar sin förmåga att identifiera barn som kan fara illa. Den nationella samordnaren föreslår följande för att se till att barn som lever med våld uppmärksammas i högre grad än vad som är fallet i dagsläget.

- Socialstyrelsen uppdras att inrätta ett nationellt kunskapscenter om våld och övergrepp mot barn.

- Skolverket uppdras att tillhandahålla kompetensutbildning om våld i nära relationer till lärare och förskollärare.
- Skolverket ska ta fram allmänna råd kring hur inskolningssamtal vid förskolan kan användas för att ge information till föräldrar om var man kan få råd och stöd, om förskolans eget förebyggande arbete, om barns grundläggande rättigheter samt personalens anmälningsplikt.
- Mobila team med psykologer, specialpedagoger och socionomer bör erbjuda riktat stöd till barn i förskoleålder och erbjuda stöd till barn, föräldrar och personal.
- En ny bestämmelse införs i Socialtjänstlagen om skyldighet för socialtjänsten att genast inleda utredning när det kommer till nämndens kännedom att ett barn blivit utsatt för eller bevittnat våld eller andra övergrepp av eller mot en närstående.
- Löpande tillsyn av Inspektionen för vård och omsorg av socialtjänstens och hälso- och sjukvårdens arbete med barn som bevittnat eller utsatts för våld, inbegripet arbetet i barnhusen.
- Socialnämnden bör få möjlighet att följa upp barn under längre tid än två månader efter avslutad utredning när föräldrar tackat nej till insatser, under förslagsvis sex månader.
- Barns situation i skyddade boenden ska utredas vidare i särskild ordning.
- Hälso- och sjukvården ska vara skyldig att ge barn information, råd och stöd när barnet eller någon i barnets närhet utsätts för våld.
- Rikspolisstyrelsen uppdras att ta fram en hot- och riskbedömningsmanual för barn som lever med våld och utveckla en modell för barnkonsekvensanalyser inom polisens verksamheter.
- Den särskilda företrädaren för barn (som tillsätts av rättsväsendet när en anhörig är misstänkt för övergreppen) ska inom sitt uppdrag genom personlig kontakt informera och förklara för barnet om åklagaren beslutar att lägga ned förundersökningen eller att åtal inte ska väckas.
- Socialtjänsten ska genast underrättas om beslut om kontaktförbud, inte endast om parterna har gemensamma barn under 18 år utan även när det finns barn som bor eller har bott tillsammans med båda parterna.

Särskilda insatser avseende hedersrelaterat våld och förtryck
Den nationella samordnaren förordar inledningsvis en användning av begreppet hedersrelaterat våld och förtryck som ett sätt att

markera att denna form av våld i nära relationer har delvis specifika uttryck och kräver delvis andra former av myndighetsbemötande.

Den nationella samordnaren föreslår följande.

- Omfattningen av hedersrelaterade begränsningar samt hedersrelaterat våld och förtryck ska kartläggas på nationell nivå av Brottsförebyggande rådet. Kartläggningen ska ta hänsyn till att såväl flickor som pojkar, kvinnor som män, inklusive hbtq-personer, utsätts för förtryck i hederssammanhang.
- Myndigheten för ungdoms- och civilsamhällesfrågor (f.d. Ungdomsstyrelsen) ska arbeta fram en modell med interkulturella vägledare som kan används i skolor.
- Rikspolisstyrelsen ska få i uppdrag att utforma rutiner för hur ärenden med hedersrelaterad brottslighet med internationell anknytning ska handläggas och var polisens utredare kan få hjälp och vägledning.
- Socialstyrelsen får i uppdrag att utvärdera de insatser som används för att skydda personer som utsätts för hedersrelaterat våld och förtryck samt de olika formerna av förebyggande arbete som bedrivs.
- Statskontoret ska få i uppdrag att utvärdera arbetet som bedrivs vid Länsstyrelsen i Östergötland som har ett särskilt uppdrag som nationellt resurscentrum i frågor som rör hedersrelaterat våld och förtryck.

Sätt fokus på våldsutövaren

Den nationella samordnaren refererar till beskrivningen av arbetet mot våld i nära relationer som samhällets förhållningssätt vid naturkatastrofer, där fokus är på offret, med krisstöd, boende och skydd. Samordnaren konstaterar att våld i nära relationer i hög grad är ett upprepningsbrott och att det krävs riktade insatser för att förebygga upprepat våld i nära relationer. I detta sammanhang föreslår samordnaren följande.

- Rikspolisstyrelsen får i uppdrag att utfärda föreskrifter och allmänna råd avseende polisens arbete att förebygga upprepat utsatthet för våld i nära relationer. Polisen bör arbeta mer underrättelsebaserat, göra hembesök och arbeta med säkerhetsplanering för våldsutsatta, menar den nationella samordnaren.
- Kommunerna bör erbjuda tillfälligt boende i första hand till våldsutövare, under förutsättning att risken för fortsatt våld

bedöms som låg och att den våldsutsatta inte motsätter sig det.

- Socialstyrelsen föreslås få i uppdrag att undersöka förutsättningarna för att differentiera behandlingsutbudet till våldsutövare.
- En nationell telefonlinje föreslås ska inrättas för information och stöd till personer som har problem med sin aggressivitet och för att motivera dem till behandling.
- Statliga myndigheter ska erbjuda behandling till personer som har problem med sin aggressivitet genom företagshälsovården. Det finns en övervikt av personer med allvarliga problem bland de som utövar våld och det kan finnas en hälsovinst för våldsutövaren att påbörja behandling mot sina aggressionsproblem. Att erbjuda statligt anställda behandling mot aggressionsproblem inom ramen för företagshälsovården skulle enligt samordnaren kunna vara ett första steg.
- Kommunerna ska få lagstadgad skyldighet att erbjuda stöd och hjälp till de som utsätter sina närstående för våld eller andra övergrepp, för att de ska förändra sitt beteende. Den nationella samordnaren menar att det finns en oklarhet om våldsutövare omfattas av den lagstadgade skyldigheten att ge stöd samt att det våldsförebyggande perspektivet saknas i nuvarande lagstiftning.
- För att bättre kunna förebygga våld i nära relationer föreslår den nationella samordnaren att en ny sekretessbrytande regel införs i offentlighets- och sekretesslagen, för brott där det är föreskrivet straff om minst ett år, bl.a. mord, dråp, grov misshandel och våldtäkt. Detta för att ge hälso- och sjukvården samt socialtjänsten möjlighet att dela information om exempelvis risk för upprepad utsatthet för våld i nära relation. Regeln skulle gälla för både barn och vuxna.
- Straffskalan för överträdelse av kontaktförbud ska skärpas och giltighetstiden vid kontaktförbud avseende gemensam bostad förlängs till tre månader från nuvarande två.
- Ändringar av reglerna kring beslagsförbud av skriftliga handlingar avseende meddelande mellan närstående, så att beslag blir möjligt vid brott i nära relation med ett straffvärde av minst ett års fängelse.

Ge bättre förutsättningar för idéburet arbete
Frivilligsektorns arbete är sedan lång tillbaka ett viktigt
komplement till kommunernas ansvar för stöd till brottsutsatta,

konstaterar nationella samordnaren. Nationella samordnaren föreslår att det statliga stödet till de idéburna organisationerna som arbetar mot våld i nära relationer ska stärkas genom att den nuvarande bidragsformen förändras till ett långsiktigt organisationsbidrag. Bidraget ska huvudsakligen gå till det ordinarie, långsiktiga arbetet i organisationernas medlemsföreningar.

Förtydliga den nationella strukturen för koordinering och uppföljning

Den nationella samordnaren föreslår följande.

- Frihet från våld i nära relationer ska vara ett nationellt folkhälsomål. Genom ett tydligt folkhälsoperspektiv ökar fokus på att det preventiva arbetet är av stor betydelse för att minska våldet.
- Arbetet mot våld i nära relationer ska ingå som en del av arbetet med alkohol-, narkotika, dopnings- och tobaksfrågor (ANDT).
- Regeringens ska se över de nationella strategier som berör området våld i nära relationer för att strategierna tydligare ska lyfta fram vikten av att utveckla våldsförebyggande åtgärder, särskilt insatser för barn som utsatts för eller har bevittnat våld.
- En statsrådsgrupp inrättas för att öka styrningen och samordningen på den nationella nivån.
- Brottsförebyggande rådet får i uppdrag att göra en nationell analys av området våld i nära relationer vart tredje år.
- Länsstyrelsernas uppdrag inom området våld i nära relationer ska utvecklas och förtydligas för att stödja lokalt utvecklingsarbete, verka för operativt samarbete, ta fram regionala strategier, redovisa utvecklingen länsvis och organisera lokala utredningar vid allvarligt våld.
- Socialstyrelsens föreslås få i uppdrag att ta fram en långsiktig utvecklingsstrategi för den fortsatta metodutvecklingen kring våld i nära relationer.
- Brottsförebyggande rådet föreslås göra en kunskapssammanställning om effektiva, polisiära metoder för att förebygga upprepat våld i nära relationer.
- Arbetet med dödsfallsutredningar ska vidareutvecklas genom att Socialstyrelsen och några länsstyrelser får i uppdrag att starta en försöksverksamhet i ett eller flera län.

Effektivisera och förebygg på alla nivåer

Den nationella samordnaren gör bedömningen att de årliga samhällsekonomiska kostnaderna för våld i nära relationer sannolikt

överstiger 4 miljarder kronor. Samordnaren konstaterar att det finns effektivitetsvinster att göra både avseende den samhällsekonomiska effektiviteten som flödeseffektiviteten. Ett ensidigt fokus på varje myndighets eller verksamhets effektivitet riskerar att motverka medborgarnyttan, den samhällsekonomiska effektiviteten. Därför krävs enligt den nationella samordnaren delvis förändrade prioriteringar mellan olika verksamheter. För att förbättra flödeseffektiviteten krävs att berörda verksamheter tillsammans förbättrar summan av alla värdeskapande aktiviteter och den totala tiden det tar att tillgodose en våldsutsatts samlade behov. Den nationella samordnaren föreslår att Ekonomistyrningsverket ska analysera den samhällsekonomiska effektiviteten för området våld i nära relationer i regionalt begränsade försöksverksamheter tillsammans med berörda länsstyrelser. Det behövs exempel på hur kostnaderna för våld i nära relationer och den ohälsa som följer av våldet kan beräknas. Detta kräver analyser på lokal och regional nivå av en aktör som är överordnad och kan se till helheten ur ett samhällsekonomiskt perspektiv, menar den nationella samordnaren.

Ekonomiska konsekvenser

Förslagen syftar till att minska omfattningen av våld i nära relationer och därmed samhällets totala kostnader på lång sikt. Ett förbättrat arbete mot våld i nära relationer medför lägre kostnader för staten. För att täcka ökade kostnader på kort sikt inom främst hälso- och sjukvården och socialtjänsten menar den nationella samordnaren att resurserna ska tillföras kommuner och landsting genom sociala investeringar. För att kunna göra detta krävs enligt den nationella samordnaren ett utvecklingsarbete utifrån de samhällsekonomiska analyser som beskrivs ovan. För de statliga myndigheter som berörs av förslagen redovisar den nationella samordnaren ett förslag till finansiering med 109 miljoner kronor, där en stor del föreslås fördelas av länsstyrelserna för utvecklingsarbete i myndigheter, kommuner, landsting och idéburna organisationer, utifrån den strategi mot våld som ska tas fram.

Förvaltningens synpunkter och förslag

Förvaltningen instämmer i den nationella samordnarens analys av området våld i nära relationer och de behov av förändringar som krävs för mer effektiva och brukarinriktade arbetsätt. Att göra frågan om våld i nära relationer till en folkhälsofråga tydliggör att inte enbart socialtjänst, hälso- och sjukvård och polis har en uppgift, utan även samhället i övrigt, t.ex. skola, fritid, kultur, bostadsbolag. Detta gäller inte minst det viktiga förebyggande arbetet för att förhindra att våld över huvudtaget uppstår samt insatser till

våldsutövare för att förhindra att våldet upprepas. Barnperspektivet är starkt uttalat i utredningen. Det är viktigt att barn som lever med våld upptäcks tidigt och att de får skydd, stöd och behandling för egen del. Många av förslagen kommer att medföra ökade kostnader för kommunerna, vilket kräver att kommunerna tillförs resurser även på längre sikt. Förvaltningen kommenterar i det följande främst de förslag som rör kommunerna.

Förvaltningen menar att ett synsätt där den första prioriteringen är att förebygga och stoppa våldet och erbjuda stöd och hjälp för våldsutövaren är välkommet. Däremot menar förvaltningen att det finns svårigheter när det gäller att erbjuda boende till våldsutövare. Det finns risk för inlåsnings effekter om inte våldsutövaren är motiverad att ordna egen bostad, särskilt i storstadsområden med bostadsbrist.

Den nationella samordnaren gör en beräkning att underlaget för de operativa arbetsgrupperna är ungefär 17 kvinnor per 10 000 vuxna kvinnor i en kommun, vilket för Stockholms del skulle innebära cirka 500 kvinnor. Denna siffra kan anses rimlig, med tanke på att runt 300 kvinnor årligen placeras på skyddat boende. Stadens egen kartläggning av våld i parrelationer uppskattar att 2800 kvinnor och lika många män utsattes för grovt fysiskt våld under 2012, övriga typer av våld ej medräknade.

Samordnarens förslag om operativa arbetsgrupper sammansatta av olika professioner för personer som riskerar att utsättas för upprepat våld är intressant eftersom det skulle kunna betyda förbättringar för de våldsutsatta. Förvaltningen anser dock att det först bör prövas i ett antal kommuner för att utveckla samverkansformerna och värdera effekterna för den våldsutsatta och samverkansparterna. Förvaltningen anser inte heller att den nationella samordnaren tillräckligt har belyst sekretessfrågorna i detta sammanhang, exempelvis avseende barn där både våldsutövaren och den våldsutsatta är vårdnadshavare.

De etablerade samverkansstrukturer som finns i staden när det gäller barn och unga bör kunna hantera frågor om våld också, särskilt som dessa som den nationella samordnaren skriver, skär över ett flertal områden. Samverkan bör därför enligt förvaltningens mening ske i redan existerande strukturer men frågor om våld bli tydligt prioriterade. Regionala och lokala handlingsplaner som föreslås av den nationella samordnaren kan enligt förvaltningens mening utgöra ett stöd för ett sådant arbete. Detta skulle kräva att polisen medverkade i exempelvis BUS-samverkan och att

brottsförebyggande frågor skulle lyftas även i samverkan runt yngre barn, inte som idag främst runt kriminella ungdomar. Eftersom våld är den vanligaste anmälningsorsaken i många av stadsdelsförvaltningarnas barngrupper vore detta naturligt. Den förändring av offentlighets- och sekretesslagen som den nationella samordnaren föreslår skulle underlätta samverkan och möjligheterna att förebygga upprepning av våld.

Den nationella samordnaren föreslår att kommunerna ska åläggas en lagstadgad skyldighet att erbjuda insatsen skyddat boende vid behov och att anordnad av skyddat boenden skulle bli tillståndspliktigt. Förvaltningen instämmer i förslaget då det skulle innebära en tydlig definition av insatsen och av vilken kvalitet som krävs.

Förvaltningen instämmer med den nationella samordnarens förslag att bidragen till den idéburna sektorn som arbetar mot våld i nära relationer bör förändras mot mer långsiktigt statligt organisationsstöd. Staden ger i dag stöd till flera ideellt drivna kvinnojourer som har ett bredare upptagningsområde än staden. Det kan därför vara motiverat med ett statligt organisationsstöd.

Den nationella samordnaren föreslår att det ska bli en lagstadgad skyldighet att genast inleda utredning när det kommer till nämndens kännedom att ett barn blivit utsatt för våld eller övergrepp, eller bevittnat våld. Förvaltningen instämmer i nationella samordnarens slutsats att detta bör ske, det står sedan länge i stadens riktlinjer och har under 2014 införts genom föreskrifter från Socialstyrelsen.

Nationella samordnaren föreslår att tiden för att följa upp barn när föräldrarna har tackat nej till insatser ska förlängas till sex månader mot dagens två månader. Förvaltningen instämmer i förslaget eftersom det ger ett mer rimligt tidsspann att följa barnets utveckling.

Förvaltningen håller med den nationella samordnaren om att regelverket för när polisen och socialtjänsten får bistå någon att hämta personliga tillhörigheter i bostaden behöver tydliggöras. Det kan, precis som samordnaren skriver, medföra stora konsekvenser för någon att inte ha kontroll över sin ekonomi, att vara tvungen att köpa nya kläder, inte förfoga över sin dator eller mobiltelefon m.m.

